

„Toate dilemele se rezolvă prin
unificarea contrariilor...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 769
18 - 24 martie 2026

Un „boom” economic pe banii (de război) ai altora: „limes”-ul controlului ucrainean peste o parte (probabil, tot estică) a Europei...

Cezar Adonis
Mihalache

Aflată într-un „boom” economic semnificativ, e drept, pe banii (de război) ai altora, cu exporturi agro-alimentare, militare și industriale tot mai mari, cu produse finite sau preluări de fabrici și piețe din afara granițelor sale, Ucraina devine un „hub” pentru orice import/export.. Dar nu unul aflat el la dispoziția Europei... Chiar dacă Bruxelles -ul asta pare că (încă!) visează... Pentru că nu Ucraina în sine este un „hub” al UE, ci ea și-a construit prin Europa un „hub” economic la dispoziția ei!... Un „hub” colonial, grație servilei guvernări de la noi... Și da, istoria este pe cale să (ni) se repete, scăpând de URSS pentru a da de un prozelit (epigon)ic)... Și poate că Europa centrală are un calcul în care, prin suprad dezvoltarea Ucrainei, să poată atribui Kievului o poziție centrală în UE, iar prin acesta să-și asigure pentru sine un partener predictibil, știind că, altminteri, politicile bruxeleze ar putea fi devorate de-a dreptul de expansiunea ucraineană... Una ce nu este deloc strict economică... Dimpotrivă, dintr-o fost politică, aceasta permițându-i să insereze instrumentele necesare capitalizării sale economice pe seama Europei... Și poate că Bruxelles creează voit acest pol imperial strategic (în fond, însăși Ucraina, ca țara, s-a format prin mecanisme artificiale) pentru a răspunde provocărilor de, nu doar reșezare și reconturare, ci de creare a marilor puteri de mâine... A noilor state-puteri... Sigur, nu-și va întinde Bruxelles -ul propria-i piele pe sârma ghimpată de mâine a unei Ucraine tot mai agresive... Va împinge acolo aceleași veșnice rude sărace ale unei Europe considerată de cei o conduc doar a celor bogați... Peste care va trasa noile frontiere, cortine (și nu „de fier”, ci „nucleare”), construind acel „limes” al controlului ucrainean peste o parte (probabil, tot cea estică) a Europei.

Dar pentru a putea juca această carte, Kievul avea nevoie de o recunoaștere, acceptare, impunere, reprezentare și chiar o anumită pondere procentuală a deciziilor sale pentru Europa... Iar pentru asta, găsind o ceată de trădători la noi, de la predarea Insulei șerpilor, la „confiscarea” ecologiei arealului Deltei (prin forțarea canalului Bîstroe),

apoi punerea la dispoziție a Portului Constanța, dar și a altor facilități logistice, astăzi ne încăleacă direct... Iar mâine, poate, va dicta și pozițiile noastre în raport cu Europa, dar și cu restul lumii...

De fapt, am ajuns cotropiți, de la distanță, de un alt sovietism... Unul de rit ucrainean... De „rit nou” ucrainean ori, mai probabil, „ebraico”(!)-ucrainean... În care ni se dictează pozițiile, atitudinile, răspunsurile, ni se desenează așteptările și limitele... În care țara noastră este acaparată economic... Prin preluarea fabricilor, a piețelor de desfacere, a unor întregi segmente industriale și agricole... Mai urmează doar introducerea limbii ucrainiene în școlile noastre și studierea „eminentelor” din istoriografia de confiscări și rescieri ale Ucrainei pentru a realiza că, deloc după o pauză postdecembristă, ci încă din timpul ei, am devenit din nou doar ușieri la dispoziția unui alt „stăpân” (nici măcar imperiu)... Că nu a fost cel al rușilor, poate doar la atât să se rezume diferența pentru noi între două epoci de decapare a României... Și de resurse, și de intelectualitate, și de opinii și oponenți, și de politică independentă, suverană, autohtonă și, curând, și de ortodoxism...

Astăzi, „limesu”-ul de ucrainizare a României este fățiș... Grație aplecării de slugă a conducătorilor noștri pe lângă noul „asupritor”... (Conducători decisi tot de „înalte porți”, nicidecum aleși de noi... Că ai noștri sunt ținuți departe, aproape în zeghe, amenințați cu linșajul civic dacă ar fi pe cale ca adevărul, nu să irumpă, că nu o mai poate face singur, ci să irumpă, prin noi)... Iar predarea gazelor noastre din Marea Neagră constituie o despăgubire de război pusă în spatele nostru... Pentru că întotdeauna cei mari se vor înțelege... Și mereu va fi găsit acel învinut, tăcut, supus, docil, gata să-și asume toate vinovățiile din lume, și din istorii... Vinovățiile altora... Un ispășitor biciuit din timp cu multe vini false pentru a se obișnui, pentru a i se întipări în mentalul colectiv, vinovăția „a priori”... Pentru tot ceea ce îi pun alții în cărcă...

Preluarea în viitor a gazelor noastre din perimetrul românesc din Marea Neagră, de către ucrainieni, pentru „a fi depozitate”, ar fi trebuit să fie scânteia de incendiere de către popor a cas(t)ei de nebuni pe mâna cărora a încăput

țara... Căci, oriunde altundeva, asta s-ar fi întâmplat... Nu la noi... Noi stăm în banca noastră chiar și în clipa în care ne sunt amanetate și vândute până și resursele de mâine, neextrase... Adică viitorul... Iar pretextul este direct de cod penal... Pentru că nu te poți justifica pentru faptul că le (pre)dai Ucrainei, pentru „a le stoca”, prin aceea că tu oricum nu ai avea unde... Căci, înainte de a începe exploatarea, trebuia să ai asigurate piețele de export și/sau cele de stocare, pentru perioadele mai delicate. Dar aici suntem în fața unei trădări în formă continuă... Iar această aberație a stocării gazelor lichefiate în Ucraina, care, între timp, își construiește probabil facilitățile necesare (o țară în război clădind, iată, mai repede decât am reușit noi a ne distruge industria, pe timp de pacer), a fost pusă pe masă, cu semnătură, antet și angajament de supunere, chiar în zilele în care Bucureștiul a trecut la verificarea urgentă a stocurilor de combustibili (benzină/motorină) din cauza riscurilor de pe piața mondială, recunoscând că peste 44 la sută din rezervele României sunt depozitate în afara țării...

Trădare, vânzare, subminarea economiei și a securității energetice... Astăzi și prin mezarea resurselor generațiilor de mâine... Iar acum și al gazelor naturale, sub conul din vremuri al celui ironic avertisment unguresc că o să ajungem să le ardem la Malul Mării, dar niciodată nu o să le folosim pentru noi, de drept... Pentru că nu vom fi lăsați (pentru a fi date altora), pentru că nu vom mai avea nici la ce să le folosim, neavând suficient consum industrial pentru ele într-o țară cu o industrie distrusă, dar și cu o populație însărcinată și la nivelul banilor de colivă. Iar în clipa în care primul metru cub de gaze va pleca spre Ucraina, „pentru a fi stocat”, va fi evidentă capitalizarea de război a unei țări fără a fi fost părtașă unui conflict... Iar Europa va jubila... Nu și Ungaria care a răs hâtru de noi la aflarea veștii șansei noastre de a exploata atâta resursă de gaz marin... Dar așa e în istorie... Și perdanții, și trădătorii devin același lucru; sediment istoriografic...

Ai noștri nu vor să schimbe nici cîinii, nici lanțul...

Maria Diana
Popescu

Presa vestită în manipulare și turma cu „slavă Ucraina” au stat cu ochii după avioanele care brăzdau cerul, așteptându-l pe Zelenski. Când acesta a descălecat pe aeroportul Henri Coană, deși am crezut că va veni călare pe o dronă, a și deschis robinetul de udat castraveții vânduți grădinarilor noștri, pentru a primi asigurarea că autoritățile de la București vor merge cu barca lui în cunoscuta-i chestiune a cerșitului. Podidit de emoții, Nicușor, bată-l vina, împiedicat cum îi e felul, a trecut printr-o altă grea încercare, neștiind încotro s-o apuce, pînă nu i-a făcut semn cu mîna ucraineanul. Cît despre condamnabilul parteneriat strategic cu Ucraina putem afirma că provocarea strategică pentru România ar fi să ne protejăm nu împotriva unor acțiuni imediate ale lui Putin, ci împotriva unor acțiuni subversive ale SUA și Occidentului, pe direcția Iranului. Nu sînt fanul Vestului, nici al Rusiei, nici al Americii, ci suținător al suveranității popoarelor. Luînd în considerare instabilitatea geopolitică a României, înainte de a sări în brațele Unchiului Sam sau ale Ursului Misha, haideți să privim în istoria Țării, să vedem cine ne-a fost dușman, cine, prieten! Ucraina e la pagina cu dușmani! În timpul convorbirilor dintre Zelenski a-toate-profitör și Nicușor, de fapt, un fel de schimb de replici „alcoolice”- „mai dă-mi, bă, un foc”, a sărit siguranța de la tabloul celor două capete fără conținut. Cu toate că are doar o praștie, Nicușor vrea să-i fabrice drone lui Zelenski! Vrea război! În urma comportamentul de cartier al oficialilor de la București în problema Ucrainei și a războiului din Iran, ar trebui să fim atenți vreo 200 de ani de aici înainte. Cam toți ne duc cu zăhărelul că sîntem în siguranță, însă, cu garanțiile americane, cu cele NATO și UE ne putem șterge pe picioare dacă vine un război peste noi. Nu-și strică ei orzul pe gîște, iar ai noștri nu vor să schimbe nici cîinii, nici lanțul.

Zelenski a afirmat că România e un vecin bun. Sigur că da, bun, pentru că dăm tot ce ne cere și ce nu ne cere. Dăm și nu cerem nimic pentru românii din Ucraina. Nici dublă cetățenie, nici învățămînt în limba maternă. Mai nou, ● Nicușor a realizat, cu mintea lui microscopică, că securitatea națională depinde exclusiv de

capacitatea Ucrainei de a rezista militar în fața Rusiei. Donațiile uriașe făcute Ucrainei, instruirea aviatorilor ucraineni și, mai nou, fabricarea de drone, reprezintă pentru Nicușor un calcul „olimpionic” care ar bloca avansul rusesc, nu un gest de slugărnice față de dușmanii istorici și actuali. Frontiera de 650 de km. pe care România o împarte cu Ucraina nu aduce niciun fel de obligații României, încît aceasta să furnizeze resurse uriașe pentru, zic manipulatorii, a menține forțele rusești cît mai departe de teritoriul nostru și al NATO. În războaiele moderne nu prea mai exista fronturi și linii de tragere. Doar bombe atomice, arme biologice, care rad totul din aer șiucid instant. Asta ne pîndește pe noi în urma falselor parteneriate strategice. Dar, orice război are întotdeauna o parte de propagandă mincinoasă și profitori aferenți, gen Zelenski. Nu înțeleg de ce mulți români se îmbată cu apă rece că România ar fi mai în siguranță sub mantila lui Trump. Războiul de patru ani din Ucraina, situația din Venezuela și războiul din Iran arată că lupta lui Trump pentru resurse a ajuns într-o fază acută. Locatarul de la Casa Albă, cu mai mulți sticleți la mansardă decît predecesorul său, senilul Biden, încălcă tratatele internaționale, foamea lui exagerată pentru petrol și gaze nu se va domoli! Iar România n-are lideri care să gîndească și să acționeze în favoarea României și a propriilor cetățeni. Carta Națiunilor Unite, în temeiul articolului 39, pe care atît SUA cît și Israelul au semnat-o, stipulează clar că războaiele de agresiune asupra altor state sînt în mod expres ilegale. (...). Perpetuînd vrăjeala că ne apără de ruși și, mai nou, de Iran, Trump va folosi bazele Mihail Kogalniceanu, Câmpia Turzii și poligonul de la Smârdan, din județul Galați, în urma aprobării date de antiromânii din Parlament, după examinarea în Consiliul Suprem de Apărare a Țării. Ceea ce nu se știe, pentru că nu se scrie, este că armata americană folosește baza Kogălniceanu din 1999, pentru operațiuni în Irak și Afganistan. Autoritățile antiromâne cheltuiesc peste două miliarde de euro pentru extinderea bazei și transformarea ei într-una dintre cele mai mari din Europa pînă în 2040. Marile puteri europene ezită să se implice în conflictul din Iran, Germania și-a declinat prezența, însă România iese ca păduchele în frunte, și vai mama noastră dacă iranienii vor începe să anihileze

Manipularea prin istorie de la Roller la Cioflâncă

Magda
Ursache

Textul meu stă sub semnul lui Jean D’Ormeson, e titlul său (emisiunea Antenne 2, Paris, 1977-88) și mă obsedează, ca tot ce-i bun și frumos. A deforma faptele istorice nu-i decât un mod de a profana morminte. De la Dosoftei cetire (psalmul 78), „sângele vărsat ca apa” era. În traducerea lui Șerban Foarță, „Vărsat-au sânge cum verși apă/ și n-avea cin’ să-i sape groapă/ celui în veci neastrucat./ Iar cei ce,-n jurul nostru, /s, /de-acest prăpăd al nostru-au răs,/iar cei mai ageri au surâs/a zeflema... Până când, Doamne,/ de-a lungul câtor ierni și toamne/ mânia Ta să ne condamne?” (Hexachordos)... A fost vremea Roller, când patrioții erau etichetați „eretici periculoși”. Acum, trecerea Prutului, în 22 iunie 1941, nu mai e considerată ripostă la agresiunea URSS din tragicul an 1940: Basarabia întreagă, Bucovina de Nord, Herța (am auzit, la un miting post-socialist, pe cineva spunând, de la tribună, Hertegovina în loc de Herța, atâta istorie știa) răpite. Istoricul Adrian Cioroianu le spune evenimente; eu le spun dezastre. În teritoriile risipite, Basarabia și Bucovina, s-au risipit un milion și cinci sute de mii de români. Cât despre România, a fost mereu jertfelnică în război după război, ca și în criză

după criză. După bilanțul lui Florin Mătrescu, au fost 180.000 de prizonieri, în URSS. După același bilanț, cinci sute de mii au fost uciși în lagăre și-n închisori.Uciși în mișcarea partizanilor din munți:10.000. Uciși de colectivizare: 200.000. uciși de Ceaușescu: 60.000. Totalul lui Mătrescu: 2.451.400. Aproape două milioane și jumătate. Acum se vaccinează „sigur și eficient” virusii patriotismului curat, element compromis după ’89. Un mercenar al corectitudinii politice, pe care nu-l mai numesc, zice ritos că nu-și poate iubi țara „pentru că dictatorii își iubesc țara”. Și-mi amintesc de disperarea lui Octavian Paler, îngrozit de ideea mai multor Români, dar și a mai multor patrii, patria nefiind decât una. Avem acum cea mai numeroasă expatriere din Europa. Se nasc mai mulți copii în afara granițelor decât în România. S-a revenit, ca-n timpuri rolleriste, la teme tabú. Giureștii, Prodan, Constantiniu, Berindei, Buzatu au fost catalogați reacționari, xenofobi, antisemiți, fasciști. S-a uitat că-n vremi reperiste (Stalin ne voia străini de istoria noastră, cu limbă cu tot: pe ferestrele de tren sta scris: „Ne naghibaitisi v naruju!” (Nu te apleca în exterior) dacă-mi amintesc bine), a-ți iubi patria, alta decât URSS, era crimă de lezdogmă comunistă, atitudine fascistă, hitleristă. Naționalism avea ca sinonim fascism. Brucan, devenit

globalizator după ’89, intrat în admirația lui Mândruță de la ProTV, scria în „Scânteia” lui un editorial intitulat, D e z r ă d ă c i n a r e a naționalismului”, cerând arestarea lui Iuliu Maniu. Istoricul Ovidiu Pecican, pe Facebook, în 16 iulie, 2025, a încercat o definiție a fascismului: „Fascism. opțiune antidemocratică aducând gravă atingere principiului egalitar care stabilea șanse echitabile pentru cetățeni dincolo de credința religioasă sau absența ei, dincolo de opțiunile erotice și sexuale, care manifestă predilecție pentru violența în spațiul public și soluțiile extreme în raporturile dezagrabile cu semenii (...) spre deosebire de celălalt extremism, cel munist, fascismul absolutează naționalismul intransigent, nu internaționalismul proletar”. Avem de ales? Mă întreb (oare ca un fascist?) dacă avem de ales. Da. Vocabula intransigent față cu cei care nesocotesc simbolul Unirii, ca istoricul universitar Cioflâncă. Colonelul Cuza îi place sau nu-i place, treaba lui, dar Cioflâncă universitarul caută efectele holocaustului într-un cimitir din preajma Iașului. N-a găsit groapa comună pentru evreii uciși, cum a crezut și a vrut să-l credem. Erau doar oase de țărani băștinași, nicidecum criminali fasciști, dintr-un vechi cimitir sătesc abandonat. Și-o fi cerut scuze pentru acest fake ridicol?

„Ne-au tras iarăși pe sfoară Corbii”, mi-a spus Gheorghe Buzatu, cu referire la gruparea filosovietică Iliescu-Brucan-Mazilu-Kostyal. În dosarul „Corbii”, instrumentat de col.Gh. Troscă, ucis nu întâmplător, apar ca agenți sovietici. Nicolae Militaru, pus de Ion Iliescu ministru al Apărării, Virgil Măgureanu, pus director SRI, gen. Ionel Vasile, pus șef la Marele Stat Major, Emil (Cico) Dumitrescu, pus secretar de stat la interne. Cico l-a chemat pe Iliescu la TV. Era membru GRU. Iar istoricul Buzatu a fost etichetat edec reacționar, pășunist, conservator. „KGB și GRU, a mărturisit gen. Victor Atanasie Stănculescu, în interviul cu Alex Mihai Stoenescu, au tras în București și în Timișoara”. 1015 teroriști adevărați, zice „Victoriaș”, s-au evaporat. Am intrat în post-adevăr? Și-i mulțumesc pentru vocabulă lui Lee McIntire, Post-Truth, 2018. A fi corect istoric înseamnă să denigrezi trecutul și să vâri buguri în urechile tinerilor ca să-i derutezi, prin manuale alternative, despre fapte alternative. Să cauți dovezi? Metodă perimată. O fi un depășit Jaques Le Goff care scrie că „Istoria trebuie făcută cu toate documentele pe masă”, nicidecum cu toate de-mitizările pe masă, cum face Boia? Manipularea prin istorie e la ordinea zilei. Și nu mai scapi de minciună, n-o mai scoți din minte, minciuna fiind de multe ori mai

convingătoare decât adevărul. Avem „pământul răstignirii”, spre a-l numi ca Goga, iar semidoctii care apar pe varii canale găsesc cu cale să-i conteste pe martirii închisorilor, în siajul lui Florian (de ce nu este un ONG Institutul „Elie Wiesel”, dacă nu contenește să-i conteste pe partizanii din munți?). Știe urmașul profesorului de marxism-leninism-stalinism – exact așa se numea cursul – de martirajul din pușcării? Știe ce le era interzis „bandiților”? N-ai voie să vorbești. Să privești afară. Să răspunzi admonestărilor gardienilor. Să citești, să studiezi? Interzis. Să scrii cu tocul sau cu stiloul? Interzis. Și acum ce facem? Ne supunem iarăși de-personalizării? E minim, pe cale de consecință, curajul de a vorbi? Libertatea civică e și ea minimă sub Legea Vexler? Ne e scris în ADN să fim supuși, nu demni, nu cu onoare? Nu, nu cred asta. Suntem liberi încă să acceptăm ori să negăm. Cei drept, cu riscul unei condamnări, conform Legii Vex, între doi și cinci ani de pușcărie. Condamnarea pentru exprimarea unui opinii o fi democratică? Dar inducerea unei frici iraționale, ca să-ți pui lacăt la gură, tot democratică este?....

România, într-un altfel de război...

Ion
Măldărescu

În urmă cu 25 de ani, doctorul Matthias Rath, directorul fundației cu același nume, afirma: „Adevăratul scop al industriei farmaceutice mondiale este de a câștiga bani pe seama bolilor cronice și de a nu se ocup de prevenirea sau eradicarea acestora. Această industrie este responsabilă de un genocid permanent și răspândit, ucigând în acest mod milioane de oameni. Codex Alimentarius este câmpul primar de bătălie politică, unde războiul se duce între cei ce reglează și controlează producția alimentară mondială, în drumul ei de la fermă la furculiță. Codexul stabilește standarde pentru vitamine, minerale și suplimente alimentare, pentru produsele organice, produsele modificate genetic, etichetarea alimentelor, reclame, aditivi,

reziduuri de pesticide și medicamentele veterinare. Dintre toate acestea este evident, Codex pune din ce în ce mai mult accentul pe interesele economice – în particular regăsite în industriile farmaceutice, chimice și de produse modificate genetic – în detrimentul sănătății umane. Fără dubiu, Codexul este într-adevăr un instrument extrem de nociv al forțelor care promovează așa numita «globalizare» și un guvern mondial controlat de corporații. Controlând accesul nostru la alimente sănătoase și sigure, la medicina naturală, forțele din spatele Codex-ului ne controlează viețile” și să ne transforme, prin Inteligența Artificială în zombi... până la trimiterea unui „Terminator”. Codexul alimentar a fost introdus în România pe timpul guvernării criminalului voiajor numit Cioloș, iar astăzi, în magazinele cu produse alimentare găsești doar produse toxice. Din

aer, din avioane ni se aruncă zilnic sute de tone de substanțe otrăvitoare. Președintele tace. Prim-ministrul tace, ministreasa de la externe calcă în străchini, iar „aleșii neamului” se întrec în ridicarea mâinilor. În galantarele magazinelor alimentare zac mii de tone de carne artificială sau produse „garnisite” cu E-urile Codexului alimentar. În Ungaria, Viktor Orban a interzis carnea artificială și a solicitat ieșirea Ungariei din UE. La ei se poate pentru că Viktor Orban nu este nici Nicușor, nici Bolojan nici altă orătanie guvernamentală dâmbovițeană. Viktor Orban nu ne este prieten, dar își servește poporul, fapt pentru care trebuie respectat. Dacă până acum v-ați îndoit că ar exista un complot internațional ocult împotriva Poporului Român, acum puteți avea convingerea că nu este o teorie desuetă a conspirației, ci punerea în practică a distrugerii României ca stat

național și independent și – sine die – a poporului român. Milioane de români trăiesc în afara țării – ceea ce s-a și dorit. Până și „independența” care se mai găsește doar în cărțile cu povești pentru adormit copiii a fost eliminată „Pas cu pas”, concomitent cu brânciul care i s-a dat României în lagărul concentraționar numit Uniunea Europeană, lagăr condus de escroaca dovedită dar nepedepsită – Ursula von den Leyen – soră bună cu fratele ei, de la București Bolojan – sluga lui „Napoleon al IV-lea”. Atacul concertat al acestor cobre împotriva României, coroborat cu sunetul clopoțeilor altor specii veninoase occidentale se asociază Turnului Babel de la Bruxelles, manifestându-se la unison tot mai agresiv împotriva românilor pe care-i numește țigani. La rândul lor, viperele autohtone, slugi prea-plecate și parșive ale Înaltelor Porți Occidentale, execută fără crâcnire poruncile prim-

ite, fie de la Nebunul Lumii de la Casa Albă, fie de la psihopatul de la Champs-Élysées. care-și închipuie că ar fi Napoleon al IV-lea, fie de la dictatorii bruxellezii sau bilderbergii din spatele Marii Resetări de la Davos. Foștii „prietenii” din Pactul de la Varșovia au scos România din joc. Ei sunt, astăzi, „bunii europeni”. Panglicile cu care România a fost îmbrobodită de peste 35 de ani aduc tare mult cu mărgелеle cu care coloniștii i-au amăgit pe papuașii din Noua Guinee, iar de aici și până la aberanta afirmație „Distrugerea României este o cauză nobilă”, nu-i decât un pas. Din păcate, mulți români mai cred în gogoșile electorale ale unor „alegeri” falsificate, comise de mizerabili interesati de putere și control, dând vina pe Rusia, drept pentru care – a câta oară? – cuvintele maestrului Caragiale sunt întotdeauna actuale: „Bravos națiune! Halal să-ți fie!”...

Redefinirea zonelor de influență: războiul tacit al marilor puteri...

Grigore
Stamate

Acceptată, îndeobște, de către actorii implicați, împărțirea sau „redefinirea” (după unii) ori „remodelarea” (după alții) a zonelor de influență continuă să domine scena ocultă a unui teatru de operațiuni extrem de bine ascuns în spatele cortinei, dincolo de care puternicii momentului – independent de ce se mai întâmplă în adâncimea stalurilor – regizează fără încetare. Implicit, subînțeles, neexprimat direct sau oficial, fiecare protagonist își manifestă discret interesul, cade de acord asupra celor prezervate și, cu o diplomatie subtilă, își declamă replicile, spre satisfacția majorității, din partea căreia, persuasiv, smulge ropotele de aplauze. O mulțime credulă, ușor de manipulat, habarnistă, care nu are nicio idee despre ce le-a pregătit conspirația în culise și care, abia peste ani și ani, va realiza că nu totdeauna finalul încununează opera. Probabil, așa ceva s-a întâmplat din cele mai vechi timpuri; dar, mai ales, din momentul în care s-au conștientizat, de deplin, interesul strategic și puterea monopolului. Respectiv, de când conflictele s-au globalizat și, mai ales, de când, pe podiumul învingătorilor, s-a înălțat elita din superioritatea lojelor. Acei „păpușari” ai protipendadei internaționale, care conchid cum și când trebuie atins punctul culminant, când și cum trebuie ridicată ori trebuie lăsată cortina, fără de nicio considerare în privința celor rămași în partea de jos a reprezentației.

Așadar, odată cu punerea sau cu „expunerea” pe masa înțelegerilor, de dincoace de spațiul operațional, a intereselor strategice (politice, economice, sociale și militare, îndeosebi), ca și a controlului cu exercitare directă ori indirectă (prin alianțe, presiuni de toate categoriile etc.), se ating parametri așa-zisi „speciali”, care premerează războaielor sau succed păcii. Ori, și mai exact exprimat: chiar dacă nu se determină neapărat vreun război, se asigură condițiile în care acesta devine posibil. Și, exemple abundă, până în contemporaneitate. Începând cu acel „Concert al Puterilor” din secolul XVIII, ca să nu aprofundăm prea mult în adâncimea istoriei. Astfel, pentru a se menține liniștea în Europa și a se stabili teritorial ocupațiile, după războaiele napoleoniene, marile puteri au convenit să instituie un sistem bine definit de relații prin intermediul cărora să opereze în perspectivă, sub denumirea de „Concertul Puterilor” sau „Concertul European”. Scopul declarat – numai în exterior, desigur – a fost acela de a se evita orice confruntare directă și a se păstra, pe cât posibil,

un echilibru pe marea scenă europeană. Bineînțeles, cu recunoașterea tacită a „frontierelor”, chiar și dincolo de teritorii. Un consens strict între marile puteri, cu limite de influență clare, cu reguli precise și cu mecanisme anume de punere în practică, inclusiv cu măsuri de descurajare. Un cadru aparent normal, în interiorul căruia interesele celorlalte state (mici) nu mai contau nicicum, și care, potrivit experților vremii – funcționa ca un fel de „supapă de stabilitate” a zonelor de influență, astfel convenite. Tot așa, cu dedesubturi ferite de „ochii lumii” și motivații prăvălite în exces. Dintr-un început însă, trebuie să pricepem că înțelegerile în temă, cu toată strădania unora de a le menține cât mai îndelungat, nu reprezentau decât o pauză între confruntări, pentru că era de ajuns ca unul dintre participanți să escaladeze dincolo de ce s-a convenit, ca zonele de influență să se transforme dintr-un instrument de stabilitate într-un instrument de fractură, chiar fără implicarea automată a războiului. Deși – vrem ori nu vrem să acceptăm – odată cu ruperea echilibrului, conflictul nu era prea departe. Istoria marilor războaie, mai ales a conflagrațiilor mondiale, demonstrând că acestea nu se declanșează neapărat din lipsa zonelor de influență, cât, mai ales, din contestarea lor, ca și din dorința de extindere, de a se acapara cât mai mult. De aceea, se mai spune, că împărțirea și redefinirea zonelor de influență, după instaurarea păcii, reprezintă un simplu mecanism de gestionare temporară a stabilității, a conflictului – dacă vreți – și nu neapărat cauza declanșării acestuia. O similitudine în acest fel de „război” – hai să-i spunem „invizibil” – și cel clasic este dificil de realizat, cu toate că, în ultimă instanță, efectelor pot fi la fel de „vizibile”. Fapt, ce ne determină să accedem la ideea, elaborată de experți, că zonele de influență din timp de pace reprezintă una dintre cele mai tipice forme ale acestui tip de „confruntare atipică”. Cu alte cuvinte, deși, efectiv, am putea zice, că nu suntem în prezența unui război, în sensul juridic al noțiunii, trebuie să recunoaștem că în zonele de influență se pregătește războiul. Acel „război sub prag” sau „războiul hibrid”, în care un stat puternic acționează împotriva altuia folosind metode non-convenționale; adică, sub nivelul unui conflict militar direct și deschis. Surprinzător, aceste tipuri de război sunt cele de preferat și în prezent pentru marile puteri, din simplul motiv că sunt ușor de negat, sunt mai flexibile, mai puțin riscante și, de ce nu, mai puțin costisitoare. Și, uite-așa, chiar dacă fără un teatru teritorial de desfășurare a confruntării, zonele de influență pot deveni un spațiu de luptă fără front și fără

mobilizări de trupe și tehnică. Din acest punct de vedere, putem afirma că războiul din interiorul zonelor de influență sau din mărginimea acestora nu urmărește, direct, distrugerea fizică a adversarului, ci „modelarea” acestuia prin „remodelarea” zonei, potrivit intenției declanșatorului. Importantă fiind evoluția conflictului în timp, graduală, sigură, fără pierderi și, adesea, fără victoria imediată. Oricum ar fi, trebuie fim de acord cu poziția acelora care privesc zonele de influență (în opinia noastră, reiterăm și sferile de influență, pentru că acestea își întind aria și dincolo de teritoriul propriu-zis, în alte spații, precum cel politic, economic, social, cultural, cosmic etc.) ca pe un teren experimental geopolitic, un fel de „spațiu de test” sau „poligon de încercare”. (...) Din nefericire pentru întreaga omenire, dincolo de paravanul care nu a expus „lumii” cele convenite, zonele de influență s-au instituționalizat, iar dincoace, prin încetarea cooperării reale s-au creat condiții pentru începutul unei alt fel de confruntări: „Războiul Rece” (1947-1991). De reținut că, în timpul ce avea să urmeze, dominantă a constituit-o o altă confruntare, tot așa, „invizibilă” dintre SUA și URSS, în arealul destinat numai celor două mari zone de influență.

Revenind în contemporaneitate, de o importanță fundamentală pentru România a fost ceea ce s-a stabilit la întâlnirea de la Malta, din decembrie 1989 între George Herbert Walker Bush (SUA) și Mihail Sergheevici Gorbaciov (URSS), unde, deși nu s-a finalizat cu vreun tratat, cu vreo hartă sau delimitare oficială, s-a sfârșit Războiul Rece și, pe această bază, s-au convenit transformările, ce au survenit, ulterior, în Europa (de Est, îndeosebi, inclusiv în privința URSS). Pentru noi, dincolo de aspectele convenite verbal – care și pentru viitoarea Rusie – vor avea efecte incomensurabile. Dintre acestea interesându-ne, îndeosebi, ceea ce s-a pus în sarcina României. Adică: înlăturarea fostului președinte Nicolae Ceaușescu și trecerea, de îndată, la o tranziție „democratică” post-comunistă, în contextul general al prăbușirii Blocului de Răsărit. Desigur, fără vreo intervenție militară din exterior, deși – dacă este să luăm aminte – am fost la un pas de escaladare. În orice caz, ceea ce s-a discutat la Malta, în 1989, nu poate fi considerată o împărțire directă a sferelor de influență (după unii), ci doar o „reconfigurare” tacită, negociată indirect, care a funcționat, ca și cum ar fi avut loc o „reîmpărțire” (după alții). În ce ne privește – fără să excludem extinderea occidentală înspre Est – considerăm că ceea ce s-a întâmplat în state ca Germania, Cehoslovacia și România, precum și în alte țări, „foste so-

cialiste”, reprezintă o confruntare invizibilă dinspre exterior, rezolvată în interior diferit, fără însă să se mai recurgă la război (exceptând ce s-a întâmplat în Iugoslavia, mai apoi). Ceea ce ar trebui să intrige Rusia însă, ca și pe analiștii de pretutindeni, este cum de URSS – o mare putere – a renunțat, atât de rapid, la doctrina Brejnev și a acceptat să piardă, fără niciun război sau vreo presiune de necontracarat, cea mai mare parte a sferelor sale de influență, însăși existența unională. Totul fără garanții ferme, consacrate juridic, acceptându-se o înfrângere strategică de o asemenea anvergură, imposibil de echilibrat vreodată.

Nu degeaba experții sunt unanimi în a conchide că, ceea ce s-a întâmplat atunci, reprezintă „singurul mare moment din istorie când o sferă de influență dispare prin consens tacit, nu prin război”. Repercusiunile fiind grave, de așteptat și nicidecum în favoarea Rusiei, pentru că acele „angajamente verbale”, ca și ideea că „NATO nu se va extinde niciun inch înspre Est” au rămas fără de valoare. Tot atâtea aspecte, care azi alimentează tendința de „revenire” și tensionează și mai mult animozitățile. Iar, învrăjbirile, care se desfășoară sub ochii noștri, într-un „teatru în aer liber”, pot degenera oricând confruntări, extrem de vizibile. Așa cum, de pildă, se întâmplă în prezent în Ucraina și în Orientul Mijlociu, în pofida oricăror declarații aruncate aiurea. Iată cel mai relevant învățământ, care ne demonstrează, fără putință de tăgadă, că sferile de influență stabilizează liniștea pe termen scurt, dar creează tensiuni pe termen lung. Și, dacă ar fi să aprofundăm în ceea ce astăzi constituie subiecte delicate, dificil de depășit, ar trebui să ne întrebăm ce se întâmplă în America Latină, în America de Sud, în Marea Chinei, în regiunea Indo-pacifică, în Arctica, în Atlantic (Groenlanda), ca și în Orientul Apropiat sau Mijlociu. Întrebări fără de răspuns, în pofida oricăror întâlniri bilaterale ori multilaterale, unde, în spatele ușilor închise se discută „chestiuni”, care nu vor fi prezentate niciodată în spațiul românesc. Așa, de pildă, există opinii că la întâlnirea dintre Trump și Putin din august 2025 în Alaska, dincolo de ce trebuia întreprins pentru încheierea ostilităților din Ucraina, s-ar fi discutat și problema viitoarelor sfere de influență. Tot ce se poate, dar niciunul dintre participanți nu va confirma un asemenea aspect, care ar putea deveni extrem de periculos. Pentru că, dacă este să privim cu seriozitate în temă, trebuie să fim de acord că deși ambii lideri au amintit despre posibilitatea unor înțelegeri, nu s-a stabilit un plan concret de încetare a războiului sau de retragere a trupelor de pe frontul ruso-ucrainean, după cum ni-

meni n-a extins dincolo de ce avea să se întâmple în ianuarie-februarie 2026. Dar – dacă suntem suficient de atenți – vom observa că atât președintele Putin, cât și președintele Trump au recunoscut că au mai discutat și alte chestiuni, între care „cooperarea” în tehnologie, în spațiu și industrie, fără ca detaliile să fie publice. De înțeles, pentru un asemenea înalt nivel de reprezentare și de subînțeles pentru ce-i așteaptă în diplomația de expunere (am în vedere doar diplomații de carieră).

Oricum, în „Marele Joc” al prezentului, au apărut și noutăți, între care recentul conflict israeliano-american și iranian atestă o evoluție multipolară pentru punerea sub control (ca să nu zicem sub stăpânire) și a unei zone de interes global. Detaliile, fiind de prisos să le mai prezentăm, chiar dacă motivațiile „umanitare”, pentru instaurarea „democrației”, pentru nimicirea completă a „teroriștilor” și restabilirea completă a ordinii în regiune fiind extrem de străvezii (exemple oferite de ce s-a petrecut în Afganistan, Irak, Siria, Liban și chiar în fâșia Gaza fiind relevante). Mirosul de sânge și norii loviturilor de orice actegorie domină întinderea arabă, marea resursă de petrol, modernizarea fără de precedent a emiratelor și civilizația de secole a perșilor (față de care, puzderia de ong-uri nu mai catadicesc să condamne agresiunea și genocidul, încălcarea drepturilor și libertăților instituționalizate în Cartei ONU, dispozițiile tratatelor de neagresiune și nici măcar poluarea fără de precedent).

Tare mă tem că, dacă războiul (căci, ce altceva poate fi) nu va fi stopat, cât mai curând, în scurt timp, priveliștea aceea de vis, ca și cea de lux – care se așezase atât de spectaculos peste întinderea deșertică a statelor arabe (cu deosebire, a Emiratelor) – nu ne va mai prezenta decât un peisaj apocaliptic, iar omenirea va fi privată, pentru totdeauna, de petrolul atât de necesar, ca și de frumusețea exorbitantă a împrejurărilor, unde turismul atinsese cote maxime. Îmi asum ce spun, fiind unul care – împreună cu un temerar grup – cu doar câteva zile înaintea închiderii spațiului aerian, ne-am înapoiat dintr-o interesantă expediție în partea emiriană a Deșertului Rub’ al Khali și dincolo de granița cu Omanul, până înspre Strâmtoarea Hormuz.

Un alt motiv (OCDE), o altă neieșire, o altă neprezență... Căci, și două, și trei, și oricâte alte rânduri de gratii ar fi, noi tot am tăcea...

Cezar Adonis
Mihalache

Ar părea că totul face parte din același destin fatalist al nostru... Să fim mereu sub juguri... Nu neapărat pentru că așa se așază vremurile peste noi, și, inevitabil, am fi sub ele, ci pentru că noi lăsăm ca vremurile să ne fie jug... Este lanțul pe care nu vrem să-l rupem... I-am lărgit de câteva ori, în vremuri, câte o za, două, dar nu l-am sfărâmat... Iar astăzi, ne urmăm „destinul”; „inevitabil”, „de neschimbat”, „de neîntrerupt”... Pentru că așa am fost biciuiți în mentalul generațiilor mereu „de sacrificiu” (mereu, „nu altele”, ci toate cele imediat următoare), să ne acceptăm resemnați soarta decisă de alții... Iar adevărul este că, dacă mâine, „lanțul” ar fi rupt cumva, de alții, noi am rămâne în același loc, în aceeași postură chiar, pentru a ni se potrivi cel imediat următor... Dacă, mâine, mocirla de înzidire în care s-a transformat UE ar fi spălată de faptele unor popoare-destin, noi am rămâne în aceeași „albie”, așteptând următoarea revărsare de ape din alte vremuri tulburi... Chiar dacă UE s-a transformat radical, chiar dacă, dintr-o piață a păcii, a devenit o rampă de război, chiar dacă, dintr-o tribună a cuvintelor de inspirație a părinților fondatori despre Măreția Națiunilor, a devenit doar un in-

strument-satrap... Al cenzurii, al ostracizării, al imputării istoriilor națiunilor ca rău al vremurilor de dinainte, al condamnării oricăror mărturii, drepturi, virtuții de neam, demnități de țară... Iar, de departe, am fost chiar cei mai asupriți de UE în acest mecanism de trasat tiparul „omului european” de mâine... Un pat al lui Procust, anti-libertăți, anti-națiuni, anti-omenie... În care stăm acolo, între „tăbliile” ghilotine de libertăți, de măreție, de demnitate, de prezență și prestanță, acceptând resemnați toate mecanismele machiavelice de înlănțuire definitivă a ființei noastre...

Am acceptat fără să crâcnim și diabolicul mecanism de exfoliere a țării prin „pnrr”... Am acceptat toate impunerile decise de Bruxelles contra noastră... Pentru că, nu-i așa?!, dintre toate națiunile Europei, am rămas mereu tipar de cumsecădenie, de modestie, de nezbucium de stradă, de nebiciuit vertebrele de cauciuc ale politicianilor și guvernanților... Ce au vrut unii, au aplicat alții... Iar noi am dus... Tot mai aplecați de greutate, tot mai lipsiți de speranță, de motivație, de încredere în ziua de mâine... Ne-am prăbușit în noi din momentul în care, în loc să ripostăm, am luat calea exilului oferit ca „răsplată” la intrarea în UE, fără să ne gândim ce lăsăm, nu în urmă, ci viitorului... Am fugit de pământurile

noastre... De Țara noastră... Iar alții au profitat... Nu ne-a mai păsat de ce a fost măreț în trecutul nostru... Și din nou alții au profitat... Ni s-au furat, înstrăinat, rescris, vestigiile, vetrele chiar... Noi eram însă deja prea „departe” pentru a ne mai păsa... Iar astăzi, deși urmele impunerilor în numele UE ne supură binele de neam și țară prin fiecare măsură-bici, prin fiecare bănuț luat din sărăcia noastră, și dat altora, prin fiecare taxă și impozit, ba, chiar dacă ni se așază încă un rând de gratii, tăcem pe mai departe... Căci, și două, și trei, și oricâte alte rânduri de gratii ar fi, noi știm a tăcea, nu?!...

A devenit strict decizia guvernanților și a politicianilor felul în care îndreaptă țara spre felurite structuri și organizații... Nu ne pasă... Chiar dacă acestea sunt tot mai apăsătoare umerilor noștri... Căci, ei chiar le „aleg” dinadins pe acelea tot mai restrictive, pentru că, pe sub gratiile puse la cerințele altora, își fac și ei jocurile, convenindu-le condițiile puse de acele organizații ce ne pun biruri și ne biciuiesc chiar înainte de a fi intrat în ele... Înainte de a ne fi așezat singuri în acele alte furci de iobăgie... Or, avem și noi un cuvânt de spus! Astăzi, față de această aderare forțată la OCDE, organizație ce pare a fi strâns în rândul condițiilor sale tot ceea ce au avut mai draconic și FMI, și Banca Mondială, și UE... Iar felul în care suntem împinși de către

guvernanți în alte zeghe ale libertăților noastre de mâine (la început doar economice, și nici măcar „libertăți”, căci acelea au sfârșit sub impunerile coercitive, de „political correctness”, de asimilare a fel și fel de identități, de gen, de nenormalitate ale UE), ci doar restricții, ar trebui să ne scoată în stradă... Dar pentru noi pare a fi doar un alt motiv de neieșire, de neprezență... Chiar dacă intrăm într-o structură despre care nu știm nimic... Nu-i cunoaștem beneficiile pentru noi... Nu știm ce avantaje ar aduce cetățeanului, angajaților, patronilor, economiei... Știm doar restricțiile, condiționările, severitatea punitivă a aderării, fiindu-ne impuse deja halucinante condiții fiscale, financiare, de reglementare a pieței muncii, a felului de activitate a profesioniștilor din vari

domeniul... Constituțional, Parlamentul ar trebui să dezbată această aderare deja apostilată ca obligatorie la OCDE... Dar prin cine?!... Ar trebui discutată „opțiunea” și în CSAT... Dar acolo sunt tocmai tartorii acestei alte amanetări de identitate, de resurse, de existență... Ar trebui organizat un referendum național... Așa cum s-a făcut la aderarea la o altă alegere ce a devenit nefericită... Dar măcar a fost și decizia noastră... Ar trebui să decidem noi, națiunea, mai ales că, față de UE, la acea vreme, în aderarea la OCDE

nu există nici măcar acele „jaloane”, „stegulețe”, posibilități, negocieri, adaptări, amânări, ci doar impuneri unilaterale dinspre organizație către noi... Și al căror scop final este clar anti-cetățenesc, anti-național... Impozite mai mari pe veniturile din dobânzi, chirii și câștiguri de capital, eliminarea cotei reduse de TVA la hoteluri și restaurante, a plafonului de la care activitățile independente plătesc contribuții la pensie și salariu, interzicerea regimului de microîntreprindere pentru activitățile de consultanță și profesiile liberele, creșterea nivelului procentual prin care primăriile pot stabili impozitul pe locuințe... Adică tot ce a mai încercat acest guvern șină de faliment al României să ne impună... Condiții ce sunt, privind dinspre OCDE, ca nuca în perete, dar servesc intereselor guvernanților și ale unor politicieni ce forțează acest proces de aderare, drept culoar pe care să-și strecoare propriile pârgii de control, de cenzură, dar și „polițe” pe care, altfel, nu ar avea cum să le plătească „rivalilor” ori „noyesmenilor” (și nu doar acelora de pe scena politică și administrativă, ci și de pe cea sindicală și a organizațiilor de reprezentare profesională)...

●

Similitudini politice...

tului, ci în spitale, sufragerii și metrouri goale. Și apoi, în ianuarie 2020, prăbușirea unui avion de pasageri iranian, lovit de o rachetă la scurt timp după asasinarea generalului iranian Qasem Soleimani la Bagdad. La bord: 176 de persoane, inclusiv 82 de studenți iranieni, 63 de canadieni și 11 ucraineni și odată cu ei, un simbol: fragilitatea

oricărei securități, a oricărei normalități, a oricăru control aparent. Aceste evenimente nu sunt puncte aleatorii pe o cronologie, sunt noduri într-o rețea de cauză și efect, de politică și biologie, de putere și vulnerabilitate. Moartea arhiducelui a fost scânteia, dar butoiul cu pulbere fusese de mult plin: rivalități naționale, alianțe militare, ambiții coloniale. Gripa spaniolă nu a fost doar un dezastru medical a fost tovarășul întunecat al războiului: cazărmi supraa-

glomerate, cadavre, răniți, sisteme de sănătate epuizate care au primit virusul ca pe o ușă deschisă. Și pandemia din 2020 nu s-a desfășurat în vid, a lovit o lume care deja se prăbușea la margini: prin crize climatice, decalaj digital și o schimbare globală de putere care s-a manifestat cu o claritate terifiantă în asasinarea lui Soleimani și

accidentul aviatic ulterior. Fiecare dintre aceste evenimente a fost atât cauză, cât și simptom ca două fețe ale unei monede care se răstoarnă constant în lumina istoriei. Ceea ce ne învață această paralelă nu este o simplă curiozitate istorică, este un avertisment deghizat în repetiție. Căci istoria nu se repetă ca un ceas mecanic care ticăie; se întoarce ca un ecou, mai liniștit, dar cu atât mai insistent dacă nu mai ascultăm. Arhiducele a murit într-o

lume care credea în progres, în știință, în ordinea de nezdruncinat, și totuși s-a prăbușit în câteva săptămâni. Victimele gripei spaniole au murit într-o perioadă în care razele X erau deja cunoscute, dar virusurile nu erau încă vizibile. Și în 2020, aveam mașini de secvențiere, videoconferințe și sisteme globale de avertizare timpurie; și totuși am fost surprinși, nepregătiți și divizați. Mașina modernității funcționează, dar inima ei, încrederea dintre oameni, dintre națiuni, dintre știință și societate, bate neregulat. Și de fiecare dată când se clatină, ușa se deschide către imprevizibil. De aceea, această paralelă este mai mult decât o comparație: este o oglindă. O oglindă care ne arată că catastrofele rareori vin de nicăieri, ele cresc în crăpăturile ignoranței noastre, ale aroganței noastre, ale indiferenței noastre. Că o singură moarte, fie ea a unui arhiduce, a unui general iranian sau a unui tânăr student într-un avion poate schimba lumea, nu pentru că este importantă, ci pen-

tru că o permitem. Pentru că uităm că puterea implică întotdeauna responsabilitate și că vulnerabilitatea nu este o slăbiciune, ci fundamentul comun al întregii existențe umane. Istoria ne șoptește: Nu există începuturi sigure, doar momente de veghe. Și poate, doar poate, aici se află singura noastră șansă: nu să prevenim inevitabilul ci să învățăm să-l suportăm cu umanitate. Dar ce se întâmplă astăzi...? Prețul petrolului a ajuns la cote neimaginabile, iar de aici toate prețurile cresc. Șomajul a crescut și el. Deci, ce urmează? În urmă cu zece ani, pe baza documentelor din „dosarele recent publicate privind cazul Epstein au dezvăluit transcrieri ale unor întâlniri cu ușile închise de pe insula privată Little Saint James. S-a dovedit că bancheri de rang înalt, reprezentând instituții financiare importante (inclusiv JPMorgan Chase, Goldman Sachs și Sistemul Rezervei Federale), discutau o prognoză economică înfricoșătoare pentru 2026”.

●